

ל. יצחק

הזורעים

הישיבה הייתה דאוגה. ישנם אלפים שעוזבים את כל עיסוקיהם ומקדישים את חייהם למלחמה, שלטונו של הצל שהולך ומכסה שטחים נרחבים, כבר אינו מובטח. הישיבה התמשכה, עד שהצל בעצמו נכנס. חרדה אחזה ביושבים. הוא הודיע בקצרה על הטקטיקה החדשה שינקטו. היא הייתה נראית תמוהה, אף אחד לא העז לחלוק עליו.

קריאות הקרב נדמו. בראש המוצב הנטוש ניצב סגן צעיר מיוזע שלחיו סמוקות. הוא טיפס בתחושת סיפוק לראש התורן הגבוה וקשר אליו את דגל הלאום. קריאות 'הידד' נשמעו מחבריו שהגיעו בינתיים ונופפו בחרבות שלהם. הוא גלש בחזרה למטה, והצטרף לחבריו שעמדו למרגלות התורן והביטו סביב. כולם לבשו מדים מהודרים בעלי כתפות מפוארות וחבשו כובע משולש. הנופים שנשקפו מהמוצבים הכבושים היו יפהפיים, וכמו תמיד עוררו בהם את התשוקה ואת הרצון לכיבוש הבא. דבר לא עמד בפני מרץ הנעורים שלהם, הם כבשו יעד אחר יעד, לוחמיו של הצל תמיד נסוגו.

"המפקד, מה היעד הבא שלנו?" שאל אחד החיילים. הסגן פרס מפה גדולה והצביע על יעד הכיבוש הבא.

"מתי אנחנו יוצאים?" שאל חייל אחר.

"תנוחו מעט, תתארגנו ונצא", השיב הסגן.

"אנחנו משאירים כך את המוצב? חיילי הצל לא יכבשו אותו שוב?" שאל חייל חדש.

"אל תדאג", אמר הסגן, "היחידה הבאה שתבוא, תכבוש אותו בקלות".

המחנה הצבאי שקק תכונה והמולה. בשבילים הרחבים צעדו חיילים במסדר, קול מגפיהם המסומרים הרעים בקצב אחיד, מתערב בצהלות סוסים ובחריקת אופנים של עגלות שנשא תחמושת. במרכז המחנה התנשא אוהל המפקדה הגבוה. בפתחו עמדו שני גברים. הצעיר מבין השניים שענד על מדיו דרגת סגן, חש במתח קל.

האיש שלצדו בעל דרגת סרן אמר: "אני מקווה מאוד שאתה יודע מה אתה עושה, הדבר שהכי שנוא על הגנרל זה בזבוז זמן". הם נכנסו פנימה והצדיעו לגנרל שישב במרכז האוהל.

הגנרל פנה לסגן. "סגן סבסטיאן. שמעתי שיש לך תכנית כיצד לכבוש את מוצבי ההר, מה שטובי האסטרטגים לא הצליחו לעשות במשך שנים".

הביקורת לא הייתה מרומזת. הסרן נשך את שפתיו. הוא כבר החל להצטער שהסכים לבקשתו של פיקודו, להפגיש אותו עם הגנרל.

סבסטיאן ניגש למפה הגדולה שהייתה תלויה על הקיר ואמר: "נכון אדוני. אני מציע הסתערות מהירה של לגיון הפרשים מצד המישורים בדרום מערב". הוא הצביע על המפה במקלון קטן, משרטט את נתיב התקיפה.

עיניו של הגנרל ירו זיקים והוא אמר בקור: "באמת תכנית נועזת וייצירתית באופן יוצא דופן". הסרן נשך את שפתיו. "זה התמרון הכי גרוע שהצלחת לחשוב עליו?"

סבסטיאן לא נבהל ואמר: "אדוני מתכוון שהתכנית לא בת ביצוע בגלל הסוללה בעלת אלף התותחים שמוצבת לא הרחק מהנתיב שהצעת. משום שמיד כשהכוחות שלנו יתחילו לנוע, סוללת התותחים תקודם, גדודי הפרשים שלנו שיהיו חשופים בשטח הפתוח, יחוסלו באש התותחים עוד הרבה לפני שיגיעו לשדה הקרב. זה בדיוק מה שמפקדי האויב יחשבו, הם לא ייערכו לקרב ולא יקדמו יחידות, הם לא יעשו דבר, הם יסמכו על סוללת התותחים". סבר פניו של הגנרל התרכך מעט.

אחד מהקצינים שהשתתף בשיבה העיר: "אתה לא מתכוון להשתלט על סוללת התותחים, היא מוצבת מעבר לנהר ומוגנת על ידי פלוגות פרשים מובחרות".

סבסטיאן נשם נשימה עמוקה וענה בשקט: "לא רחוק מהמחנה שבו מוצבת הסוללה, קרוב לנתיב שבו היא אמורה לנוע לעברנו, ישנו סכר שמווסת את זרימת הנהר. עכשיו עונת הפשרת השלגים, הזרימה בנהר חזקה והסכר פתוח לרווחה. אני מציע לשלוח פלוגה קטנה מוסווית, שתשתלט בחשאי על הסכר. נסגור את הסכר, הנהר יעלה על גדותיו ויציף שטחים נרחבים. זה ייצור מרחב של כמה קילומטרים של בוץ עמוק. התותחים הכבדים ישקעו בבוץ, הם לא יגיעו לחזית בזמן".

לאחר זמן קצר יצאו סבסטיאן ומפקדו מאוהל המפקדה. המפקד אמר: "נראה שמצאת חן בעיניו, הוא לא שלח אותך למחבוש".

שעת לילה כמה ימים לאחר מכן. מספר סירות קטנות שטו בנהר והתקרבו לצדו השני של הסכר. חלקו העליון של הסכר היה פתוח, משם נפלו זרמי מים אדירים. הם התקרבו, הקיר הענק התנשא לגובה מעליהם. בצד הסכר ניצב סולם ברזל שהוביל לראשו. סבסטיאן, שהיה מפקד הפעולה, ניגש לסולם והחל לטפס למעלה כשאנשיו בעקבותיו. הם טיפסו במתח, הם לא ידעו אם יש שמירה על הסכר והאם יתגלו על ידי השומרים. הם לבשו מדים שחורים להסוואה ונראו על רקע הסכר כמו עכבישים על הסלע.

הם הגיעו למעלה וסקרו את סביבתם בדריכות. הייתה דממה, חוץ מרחש המים הגועשים שנבלעו במספר פתחים ונפלו למטה, לא נשמע שום קול. בצד הסכר נראו כמה ביתנים חשוכים. סבסטיאן ואנשיו שלפו את נשקם ונכנסו פנימה. ההשתלטות הייתה קלה ונקיה. עובדי הסכר שישנו בביתנים נכנעו ללא קרב ונכלאו באחד הביתנים. סבסטיאן גחן מעבר למעקה הסכר ונופף בסדין לבן. זה היה סימן לשניים מאנשיו שנשארו למטה, שהשתלטות עברה בהצלחה. הוא נענה בנפנוף חוזר. השניים הטביעו את הסירות שנשארו, וחזרו דרך הנהר על מנת לדווח למפקדה שהושגה שליטה על הסכר. שני מפעילי סכרים שסבסטיאן הביא אתו לא בזבזו זמן, והתחילו לסגור את פתחי הסכר. הנהר החל לעלות על גדותיו ולהציף את האדמות

שמסביב.

שעה לפני הזריחה, סבסטיאן הורה על פתיחת הסכר מחדש, הוא לא רצה שההצפה תיחשף לפני הזמן. לאחר מכן יצא מאזור הסכר והלך בלוויית אחד מאנשיו לעבר כפר שניצב לא הרחק משם. כל הכפרים שבסביבה נטושים, זה היה אזור קרבות שומם. הם צעדו בינות לשוליות בוציות. רוב המים שהציפו את האדמה כבר החלו להיבלע בה. הכפר היה נטוש, במרכזו היה מבנה גדול שבחזיתו מגדל פעמון גבוה. מראש המגדל צפה סבסטיאן במרחב שסביב, וניסה לאמוד עד היכן שטח ההצפה, שוליות ענק נראו במרחק. שום תנועה חריגה לא נראתה בכל המרחב, לעת עתה הם לא התגלו.

בשני הלילות הבאים הם חזרו על המהלך, עם רדת הלילה הסכר נסגר ונפתח שוב לקראת הבוקר. לקראת הבוקר השלישי אמר הסגן של סבסטיאן: "סבסטיאן, אנחנו צריכים לעזוב, המשימה הושלמה".

סבסטיאן לא היה מסוגל להורות על עזיבה, הוא חש מתח אדיר, חייהם של אלפי חיילים תלויים בו. מחר לפנות בוקר תתחיל ההתקפה והוא לא היה משוכנע שהבוץ מספיק עמוק. הוא אמר: "אני לא רגוע, נשאר לנו עוד לילה להצפה".

הסגן התווכח: "אנחנו ללא סוסים וצריכים לעשות את הדרך רגלית, אם לא נעזוב עכשיו הם ילכדו אותנו ויוציאו אותנו להורג מיד".

"אתם תעזבו, אני אישאר כאן". כולם עזבו וסבסטיאן נשאר לבד. לקראת ערב הוא שלף את החרב ופתח את החדר שהיו סגורים בו מפעילי הסכר. הוא שחרר שניים ממפעילי הסכרים והורה להם לסגור את הסכר.

לפנות בוקר החלו להישמע קולות רחוקים של צניפות סוסים וחריקת אופנים. ליבו של סבסטיאן הלם בו, מפלצת התותחים מתקרבת. הוא הביט סביב. כל המרחב שנראה לעין, היה מכוסה במים. ראשונים נראו גדודי האבטחה, אחריהם נעו התותחים הכבדים, לועם היה מופנה לאחור, כל אחד מהם נישא על שני גלגלים ונמשך על ידי ארבעה סוסים.

גדודי האבטחה הגיעו ראשונים לאזור ההצפה, הסוסים היססו להיכנס למים, הפרשים דחקו בהם והם התקדמו מבוססים במים הבוציים. כמה דקות לאחר מכן הגיעו עגלות התותחים הקדמיות. השבילים היו מכוסים במים ולא נראו. מובילי המרכבות משכו את הסוסים בכוח לתוך המים. התותחים הכבדים השקיעו את הגלגלים בבוץ העמוק, וקצב ההתקדמות שלהם הלך והואט. המובילים הצליפו בסוסים כדי שיתקדמו, הם התקדמו כמה מטרים ושוב נעצרו. המובילים הצליפו בסוסים שוב ושוב בחמת זעם, הם ידעו מה עומד על הכף. הסוסים צנפו וניסו למשוך את העגלות הכבדות. זה היה חסר סיכוי, הגלגלים היו שקועים בבוץ עד מחציתם. אלו שהצליחו לצאת מהבוץ המשיכו מספר מטרים ושוב נתקעו בבוץ. חלק מהסוסים התנתקו מהעגלות.

מהצריח שבו הסתתר סבסטיאן נראה מחזה הזוי, בכל המרחב שמסביבו נראו מאות קני תותחים שקועים בבוץ, נצבים בכל מיני זוויות. חלקם התהפכו לגמרי ונטו על צדם. רק מספר קטן של תותחים הצליחו לעבור, הוא ידע שזה לא יספיק בשביל לעצור את ההתקפה.

מפלס המים המשיך כל העת לעלות, מכסה שטחים נוספים. אחד המפקדים בשטח הבין סוף סוף היכן מוקד הבעיה. סבסטיאן הבחין בפלוגת פרשים שהחלה להתקדם לכיוון הסכר. הגיע הזמן שלו לעזוב.

לאחר יומיים של מנוסה, סבסטיאן היה מותש ורעב אך הוא חייד. הפונדק המוכר שהיה לפניו, היה סימן ההיכר שלו שהוא חצה את קווי האויב. הוא נכנס לפונדק. כל היושבים בפונדק השתתקו והביטו בו. סבסטיאן כשל לעבר דלפק המוזג, ושאל את עצמו אם הכפריים האלו לא ראו מעולם אדם מלוכלך בבוץ ומיוזע. הוא כבר עמד לשאול על כך את המוזג, אך שתק, הסיבה למבטים של באי הפונדק הייתה מונחת על הדלפק. ליבו התרחב

משמחה ומהקלה, על חציו של העמוד הראשון של העיתון שהיה מונח שם, התנוססה תמונה מוכרת, התמונה שלו.

דגל הלאום התנופף בראש המוצב הענק שנכבש. ברחבת המסדרים עמדו שורות של חיילים לבושי מדים מצוחצחים והאזינו לקול הקריין הגדודי: "סגן סבסטיאן. תכנן מבצע יצירתי וגם ביצע אותו. מתוך אחריות על פיקודיו ותוך סיכון אישי עצמי גדול, הוא נשאר לסיים את המשימה. באופן יוצא דופן, הצלחת המערכה כולה הייתה מונחת על כתפיו של אדם אחד. והוא עמד במשימה כמעט לבדו, בתושייה, באומץ לב, בגבורה ובתעוזה. ובסיום המשימה הוא חתר בעוז כדי לחזור למולדת. בשם הקיסר ירום הודו, הוא מועלה לדרגת סרן, ומוענקת לו מדליית מסדר הכבוד."

בסיום הנהום הקצר נשמעה תרועת חצוצרות, והגנרל ענד את מדליית הכבוד על חזהו של סבסטיאן. לאחר מכן הוא לחץ את ידו של סבסטיאן ואמר: "עכשיו אתה מפקד על יחידה משלך. תוכל להוציא לפועל את כל הרעיונות שלך. אני צופה לך עתיד מזהיר בשורות הצבא."

הטקס הסתיים. החיילים התפזרו והחלו להתארגן לעזיבה. מספר שעות לאחר מכן נשמעו תרועות חצוצרות, שורות ארוכות של פרשים יצאו מהמוצב בדרכם למערכה הבאה.

סבסטיאן התחיל מיד לארגן את היחידה שלו מחדש. המוטו שלו בבחירת החיילים היה 'מוח לפני הכוח'. שרירים וכוח סיבולת היו רק המדד השני בקבלה. הוא רצה אצלו את המוחות המבריקים ובעלי החשיבה המקורית והלא מקובעת. הוא עודד חופש פעולה ונקיטת יוזמה. סיעור המוחות שהוא יזם לפני כל פעולה הוליד טקטיקות מבריקות פורצות דרך, תמרוני הטעיה מתוחכמים וצבר ניצחונות מרשים. בתוך זמן לא ארוך, היחידה האלמונית שלו הפכה לשם דבר. הטובים ביותר רצו להתקבל דווקא ליחידה שלו. סבסטיאן הצדיק את התקוות שתלו בו.

3

תקופה לאחר מכן. סבסטיאן נכנס לאוהל המפקדה והצדיע לגנרל. "שלום סבסטיאן", אמר הגנרל. "רציתי לומר שהרעיון שלך להעביר את היחידה שלך בכל תקופה למקום לחימה חדש, מצא חן בעיני. אימצתי את הרעיון גם בשאר הגדודים. אני מקבל מהמפקדים תגובות מצוינות. איך עברה העונה האחרונה ביחידה אצלך?"

סבסטיאן ענה: "עברנו לכיבוש מוצבי החופים. האזור החדש הכניס ענין וריענון לשורות. רוב העונה עברה מצוין. רק לקראת סוף העונה הייתה היחלשות".

הגנרל אמר: "שמעתי שלקחת לך חופשה לכמה חודשים. באמת הגיע הזמן שלך למנוחה. מה אתה חושב לעשות בחופשה?"

סבסטיאן הרים את מבטו וסקר את התמונות שעיתרו הקיר שמאחורי הגנרל. נראו שם תמונות פורטרט של אנשים במדים. לבסוף הוא הצביע על אחת התמונות.

"אתה הולך לאדמירל ליאון", אמר הגנרל. "הוא השריד האחרון לדור הנפילים מהעולם של פעם. המפקד בדימוס הוותיק ביותר. הוא אמור להיות כבר ממש זקן. הוא עזב לגמרי את חיי הצבא והפך להיות איש אדמה.

אני בספק אם הוא יוכל ללמד אותך משהו על הצבא. הידע שלו כבר לא רלוונטי". הוא הנמיך את קולו והוסיף: "יש שמועות שהראש שלו כבר לא לגמרי בסדר".

סבסטיאן רכב על סוסו בנינוחות. הוא נשם לקרבו אוויר נקי, דרכו עברה בינות לשדות מלבליים, על מורדות הגבעות שמסביב נראו כרמי גפנים מוריקים. ביתו היפה של האדמירל ניצב במרכזו של העמק הפורה. סבסטיאן צלצל בפעמון שהיה תלוי בצד הדלת. דלת העץ נפתחה על ידי משרת. "מסור לאדמירל שסרן סבסטיאן מעוניין לשוחח אתו".

המשרת הכניס את סבסטיאן לתוך הבית והלך לקרוא לאדמירל. סבסטיאן סקר אותות כבוד ומדליות שהיו תלויים על הקיר.

"שלום סגן סבסטיאן", נשמע פתאום קול מאחוריו. סבסטיאן הסתובב. האיש שעמד היה מוכר לו מהתמונה באוהל הפיקוד, הוא לא השתנה הרבה מאז. למרות גילו הוא עמד זקוף, מבטו חד וערני. לחיצת ידו הייתה איתנה. "שמך הולך לפניך, הוא הגיע עד לכאן".

סבסטיאן אמר: "כבוד גדול בשבילי לפגוש באגדה פנים אל פנים".

האדמירל הניף ידו בביטול והגיב: "אנחנו כבר הולכים לאכול, האם תצטרף אלינו לארוחה?"

סבסטיאן הסכים בשמחה, הוא היה רעב ועייף, ארוחה עכשיו הייתה דבר במקום.

האדמירל הורה למשרת לקחת את הסוס של סבסטיאן לאורווה, והוביל את סבסטיאן לחדר אוכל כפרי. מהחלונות הרחבים נשקף הנוף של השדות. הארוחה כללה לחם כפרי שהוצא זה עתה מהתנור, אווז צלוי ופרוסות בקר. הם קינחו ביין אדמדם משובח. בסיום הארוחה הציע האדמירל לסבסטיאן סיגר עבה.

הם עישנו בשתיקה. האדמירל הפריח סילון עשן ושאל: "מה מביא סגן שלפניו עתיד מזהיר לפגוש באדמירל זקן שלא נמצא בעניינים ולא מעודכן במה שקורה?" סבסטיאן שתק. "אתה נראה מוטרד", אמר האדמירל.

"אני אכן מוטרד", השיב סבסטיאן והסביר, "יש לי כל מה שחייל יכול לחלום עליו, אני מפקד של יחידה מובחרת. יש לי כבוד ותהילה, מעמד, דרגה גבוהה, אפשרויות קידום ומשכורת טובה, הכול כאילו בסדר. אבל אני מותש ועייף ואין לי כוח וחשק לכל זה. אני מודע לכך שללא כל המסביב שיש לי, הייתי פורש לגמרי. וזה אני שיש לי הכול, אני חושב על החיילים שלי, מנסה לחשוב מה הם מרגישים, משכורת נמוכה, תנאי חיים ירודים, בלי תפקיד, בלי דרגה, בלי אופק ובלי סיכוי משמעותי לקידום. אני רואה אותם מאחרים למסדרים, מתייצבים בשעות מאוחרות, ואין לי מה להגיד להם. כואב לי עליהם, אני מבין אותם, מבין מה עובר עליהם ומה הם מרגישים".

סבסטיאן מצץ את הסיגר שלו והמשיך: "אבל מצד שני אני לא מבין למה זה קורה. הם הרי מקדישים את כל חייהם להחימה. למען האידיאל הם מוותרים על האפשרות לעבוד ולהתפרנס בכבוד, מסתפקים במלגה הצבאית הנמוכה. משאירים את משפחתם לבד. בהתחלה כשהם מגיעים, הם מלאי מרץ וחיוניות, וששים אלי קרב. אבל לאחר כמה שנים זה דועך, הם חסרי רוח לחימה, הלחימה שלהם היא מתוך לאות וחוסר חיות".

"האם ניסית לעשות משהו בנידון?" שאל האדמירל.

סבסטיאן ענה: "הבטחתי פרסים כספיים לחיילים שיעמדו בזמנים. נתתי לחיילים צעירים לפקד על פעולות מצומצמות. ולאחר מכן לסקור את הטקטיקה שלהם בפני כל היחידה. לאחרונה יזמתי שבכל תקופה היחידה תהיה מוצבת באזור לחימה אחר. זה באמת הכניס מרץ ורעננות לשורות, קיבלתי על הרעיון הרבה טפיחות על השכם, אבל אני יודע שזו אשליה. כל אלו הם פתרונות חיצוניים. אני מרגיש שמשוה לא תקין, שככה זה לא אמור להיות".

עננה כסתה את פניו של האדמירל, נראה היה שהדברים ששמע מכאיבים לו, הוא הביט בסבסטיאן במבט מבין ואמר: "אז באת לשמוע מאיש זקן, האם פעם זה היה אחרת, ומה הסיבה לכל זה". סבסטיאן הנהן בראשו. "זה בהחלט מצער לשמוע את מה שאתה אומר", אמר האדמירל והשתתק. סבסטיאן הביט בו בציפייה דרוכה. נראה היה שהוא רוצה לומר משהו. לבסוף הוא אמר: "אני צריך לחשוב על זה". סבסטיאן התאכזב, הוא תלה תקוות בפגישה הזאת.

"האם אתה ממהר לעזוב?" שאל האדמירל.

"לא", השיב סבסטיאן, "לקחתי חופשה ארוכה".

"אולי תישאר כאן, תהיה האורח שלי. בינתיים אני אחשוב על זה. יש לנו כאן הרבה עבודה בכרמים ובשדות התבואה, אם תרצה תוכל להצטרף. אתה יודע, עבודת האדמה מרגיעה ומרפאה את הנפש, יש לה קצב משלה".

סבסטיאן אמר: "אני אשמח לקבל את ההצעה ולהרפות קצת מחיי הצבא המתוחים".

"פייר", אמר האדמירל והורה על אדם בעל זקנקן מחודד, "יראה לך את החדר שלך".

בבוקר הוא יצא בעגלה עם פייר לעבר השדות. הפועלים סיקלו את השדה מאבנים. סוס גבוה נקשר למחרשה. אחד הפועלים משך ברסן הסוס, פועל שני החזיק במחרשה. תלמים ישרים החלו להיחרץ לכל אורך השדה.

”רוצה לנסות?” שאל פייר.

סבסטיאן אחז ברסן הסוס, פייר ליווה אותו ולימד אותו ללכת בקו ישר, לעקוף סלעים ובורות. בסוף היום הם הספיקו לחרוש רק כמחצית מהשדה הענקית. ריח האדמה שנדף מהרגבים ההפוכים היה מרגיע, רפיון מבורך נח באבריו המתוחים בדרך כלל של סבסטיאן.

לאחר כמה ימי חרישה מאומצים אמר פייר: ”נראה שגשם עומד לרדת, צריך להזדרז ולזרוע את השדה לפני הגשם“.

הפועלים פרקו מהעגלה שקים מלאים בגרעינים. סבסטיאן החזיק בידו אחת שק קטן, בידו השניה הוא שלה ממנו גרעינים ופיזר אותם תוך כדי הליכה לאורך התלמים. השמים היו אפורים, ברק הבזיק בשמים ורעם התפוצץ מעליו, סבסטיאן המשיך להשליך זרעים זהובים. הטפטופים הפכו לגשם שוטף. סבסטיאן נשם את ריח הגשם והביט בשדה בתחושת סיפוק.

פייר היה מרוצה ואמר בקול כדי להתגבר על קולו של הגשם: ”הספקנו

לזרוע בדיוק בזמן, תגדלנה כאן שיבולים ענקיות". הוא כיסה את ראשו ורץ לעבר העגלה. סבסטיאן נשאר לעמוד, לא הפריע לו שהוא מטרטב, הוא נהנה מהגשם והביט בשלוליות המתמלאות.

"סבסטיאן", נשמעה הקריאה, "בוא, אנחנו מחכים".

את ארוחת הערב הוא סעד בחברת האדמירל, לאדמירל עדיין לא הייתה תשובה בשבילו. הוא הציע לסבסטיאן להצטרף לעבודה בכרמים שתחל בימים הקרובים. סבסטיאן הסכים.

הדרך לכרמים עברה בשולי שדה החיטה. נבטים ירוקים בצבצו בה, וצבעו אותה בירוק. הגפנים בכרם היו מונחות על גבי עמודים, היה צריך לזמור אותן. פייר הושיט לסבסטיאן מזמרה והורה לו כיצד לזמור. כל אחד מהפועלים קיבל שורת גפנים אותה היה עליו לזמור. סבסטיאן עבר על שורת הגפנים שלו, במשך שעות הוא עבד לבד, זמירת השריגים היוותה עבורו הנאה. לפנות ערב כשהיו צריכים לעזוב, הוא סיים לזמור רק כמחצית מהשורה שלו.

בהמשך החורף הם יצאו מדי פעם לכרמים, היה צורך לפתוח תעלות השקיה, לדלל שריגים חלשים ולנכש עשבים שצמחו פרא. בשאר הזמן בילה סבסטיאן בחברת האדמירל, הם היו משוחחים תוך כדי משחק שחמט. שיחות שמהן סבסטיאן הפיק תועלת רבה מניסיונו העשיר של האדמירל ומחכמת החיים העמוקה שלו.

האביב חלף, הקיץ היה בעיצומו, פייר הזמין את סבסטיאן לבוא לעבודה בכרמים. העגלה עברה בשביל ליד שדה החיטה. סבסטיאן סקר בהנאה את השיבולים הענקיות. משהתקרבו לשדה, משהו לא מצא חן בעיניו. לפי זיכרונו הקציר כבר היה צריך להיות מזמן. צבען של השיבולים היה כתמתם חזק מדי, איים שחורים צרובים נראו בשדה. הוא קרא לעגלון "עצור". הוא ירד מהעגלה ובחן את השיבולים, מקרוב הן נראו יבשות וקמלות. הוא נגע בהן והן התפוררו ממגעו, הן היו צרובות מהשמש, טיפסו עליהן שורות של נמלים. הוא חזר לעגלה בתימהון, מתוסכל, כל העבודה הרבה הלכה לריק.

הוא לא יכול היה להעלות בדעתו הסבר הגיוני למה התבואה לא נקצרה.

הדרך לכרמים נמשכה תוך כדי שהמחשבות מטרידות אותו. כשהגיעו לכרם, כל אחד נטל מזמרה מהעגלה ובחר לעצמו שורה לעבודה. סבסטיאן עמד הלום מול השורה שלו, המראה משדה החיטה חזר על עצמו. באוויר עמד ריח ריקבון חריף, האשכולות היו תלויים מצומקים ויבשים, על המעבר מולו היה מוטלים אשכולות ענבים גדולים, מכוסים בלהקות זבובים. הכרם לא נבצר, הוא נשאר כמות שהוא.

תחושת מיאוס הציפה את סבסטיאן. הוא היה מתוסכל וזועם, עבודה של חודשים הלכה לריק. האדמירל כנראה באמת השתגע. הוא חש דחיה מהשהות בכרם, הוא לא היה מסוגל להישאר ולעבוד בה אפילו דקה אחת. הוא זרק את המזמרה על האדמה, התחמק בין הגפנים ורץ משם כל עוד רוחו בו. הוא חצה דרך שדה החיטה הצרוב והגיע לבית של האדמירל. בחדרו הוא ארז במהירות את התרמיל שלו. משם יצא לאורווה, הוא קיווה שלא יפגוש באדמירל. הוא התכוון לעזוב בלי להיפרד ממנו, הוא העדיף לא לפגוש בו פנים אל פנים. הוא הוציא את הסוס שלו מהאורווה והטיל עליו את האוכף. ואז הרגיש בחושים המחודדים שלו שמישהו עומד מאחוריו, הוא שיער מיהו. הוא כלל את נשימתו.

”סבסטיאן”, נשמע קולו של האדמירל.

סבסטיאן עצר את העמסת הסוס באי רצון והסתובב, מבטו מושפל. הוא חשק את לסתותיו ושמר על סבר פנים מאובן. כל שפת הגוף שלו שידרה חוסר רצון בולט, הוא קיווה שהאדמירל יבין ולא ינסה לשכנע אותו להישאר. השיחה לא תהיה נעימה, אך ידע שלא יישאר, הוא היה נחוש לעזוב. זיכרון השיבולים המתפוררות העלה בו תחושת מיאוס שהוא לא יכול לשאת.

קולו של האדמירל רפרף באוזניו: ”לפני שאתה עוזב רציתי לומר לך, שהחורש ואינו קוצר, הוא כמו מי שלומד ואינו חוזר”.

סבסטיאן הרהר מספר שניות במה ששמע, הוא חשב שהוא מבין מה האדמירל רוצה לומר לו. סבר פניו התרכך והוא הרים את מבטו בחשש,

ועיניו פגשו את עיניו המחייכות של הגנרל. הוא אמר: "זה היה שיעור יקר, המפקד".

האדמירל המשיך לחייך ואמר: "ישנם דברים נוספים, אבל זו ההתחלה". ואז הרצין והוסיף: "אני מקווה שהוא יהיה שווה את זה. בהצלחה סבסטיאן".

סבסטיאן הצדיע לאדמירל וקפץ על סוסו בלב קל. הוא הדחיר את סוסו לעבר המרחבים כשמבטו של האדמירל מלווה אותו. הוא לא הפסיק לחשוב על מה שהאדמירל הבהיר לו. פתרון השאלה היה כל כך מתקבל על הדעת והגיוני, והוא שאל את עצמו איך לא הבין את זה עד עכשיו. הכשל היה בהתנהלות שלהם. תמיד לאחר כיבוש של יעד, הם עזבו אותו תוך זמן קצר בשביל לכבוש את היעד הבא. הם השאירו את המוצבים ריקים, חיילי הצל חזרו והשתלטו עליהם. הלחימה שלהם הייתה חסרת תוחלת, למרות הצלחת הכיבושים, הם מעולם לא הגיעו לשום יעד. האידיאל לבד, לא היה מספיק.

הערב היורד פגש צללית של פרש שנעה על רקע המרחבים המסגילים. התקווה שטפה את ליבו של סבסטיאן, כמו הרוח הקלה שליטפה את פניו. הוא יקים יחידה שהמוטו שלה יהיה שלא עוזבים שום מוצב ולא עוברים למבצע אחר, עד ששולטים במוצב הכבוש היטב. הוא לא השלה את עצמו, הוא ידע שבתחילה לא יגיעו אליו לוחמים רבים, המוחות המבריקים ודאי לא ינהרו ליחידה שלו. אך קיווה שבהמשך יבינו את החשיבות הקריטית שיש בגישה הזאת וכן יבואו אליו. הוא הרשה לעצמו לקוות שאולי ביום מן הימים, יעברו לדרך הזאת כל היחידות כולן.

"רבי יהושע בן קרחה אומר: כל הלומד תורה ואינו חוזר עליה – דומה לאדם שזודע ואינו קוצר".

(סנהדרין דף צט עמוד א)

לתגובות וסיפורים נוספים

לחסומים:

yitzhar22@gmail.com

הם יצאו

למסע ארוך ומסוכן, בניסיון נואש להגיע לצאצאי
השושלת המלכותית לפני הנשר הרומאי.

הם חשבו

שהם יודעים את תכליתו האמתית של מסעם, והפכו
בעצמם לנרדפים על ידי אויב נחוש מתוחכם ואכזרי.

אז בואו והצטרפו למצוד אחרי הגורל,

מסע חוצה יבשות העובר בערי העבר העתיקות,
רצוף קרבות וסכנות, שמרחפות מעליו תעלומות מאיימות.
מסע שהוא דילמה בין ציות לבין היגיון, ובין הטוב לנכון.

להורדת התקציר »

לחצו למייל: yitzhar22@gmail.com